

Megjelent az új Útmutató

A sorozat harmadik kiadványa (magán-erdő-gazdálkodók részére) az erdőtelepítésről és hasznosításról megjelent az Országos Erdészeti Egyesület kiadásában. (Összeállította: Ormos Balázs.) A kis füzetecskét tizenhat szakember írta a téma legfontosabb folyamatainak tö-

mör összefoglalóival. A magánerdő-gazdálkodó átolvasva az egyes fejezeteket eligazítást kap arra, hogy meglévő vagy leendő erdejében mivel kell számolnia a gazdálkodás során. A füzet megrendelhető az Országos Erdészeti Egyesületnél.

AP International Zöld Oldalak

Az AP International Finance Corporation Magyarországon elsőként jelenteti meg az AP International Zöld Oldalak • Green Pages 2001/2002 telefonkönyvet. A Környezetvédelmi Minisztérium támogatásával kiadott szaknévsor több, mint 5000 környezet- és természetvédelemmel fog-

lalkozó hazai hatóság, helyi és országos intézmény, non-profit szervezet, környezetvédelmi terméket gyártó, forgalmazó, illetve szolgáltatást nyújtó gazdálkodó szervezet fontosabb

adatait közli.

AP International Zöld Oldalak • Green Pages
AP International Magyarország Kft.
1072 Budapest, Nagydiófa u. 10–12.
Telefon: 327-7380, Fax: 327-7381
E-mail: apifc@mail.datanet.hu

A címhasználatról

Ajánlás eszmecserére, vagy pedig az egészet felejtjük el

Az erdészek címhasználatának kérdése már régóta a szakmai köztudatban pislákol megoldatlanul és lezáratlanul. Megemlítem, hogy az OEE 1987. évi síófoki vándor-, illetve közgyűlésén elhangzott felszólalásomban – többek között – az erdészek címhasználatának rendezését sürgettem. (Az Erdő, 1987. 12. szám, 539. oldal.) Eredménytelenül. A témával kapcsolatosan a pislákoló láng élesítéseként – a múlt esztendőben – javaslatot készítettem, és azt mérlegelés és támogatás céljából megküldtem az OEE Elnökségének. Javaslatom lényege nem más, mint az erdészek társadalmi megbecsülésének erősítése, nem kevésbé erdészmuúltunk iránti tiszteltem.

Javaslatom vázlatos summázata:

Egyrészt a kimagasló szakmai és egyesületi munka elismerésére a „főerdész” cím adományozása a középfokú (erdésztechnikus) végzettségűeknek, „erdőtanácsos”, illetve „főerdőtanácsos” cím adományozása felsőfokú (erdőmérnök) végzettségűeknek, anyagi vonzat nélkül.

Másrészt az ország első erdésze – az erdészet vezetője – használhassa az

„országos főerdőmester” kiténtető címet. Alapkövetelmény: erdőmérnök végzettség.

Az erdészet más vezető beosztású szakemberei használhassák az „erdőmester” címet.

Az OEE Elnöksége a 11/2000. (október 24.) számú határozatában (Erdészeti Lapok, 2000. novemberi szám, 352. oldal) kimondta, hogy új szakmai címek adományozása nem tartozik az Egyesület hatáskörébe. A javaslatot az illetékes tárcához javasolta benyújtani.

A címekre vonatkozó javaslatomat – elfogadva az OEE ajánlását – 2000. év december havában megküldtem az FVM Erdészeti Hivatal elnökének. Előterjesztésemhez mellékeltem – tájékoztatás céljából – az OEE Elnökségének küldött javaslatomat.

Dr. Csötönyi József

P. S.

Az Erdészeti Lapok tisztelt Olvasói a témával kapcsolatosan netán véleményt nyilvánítanának, úgy szíves figyelmükbe ajánlom klasszikus erdőtervényünk, az erdőről és a természetvédelemről szóló 1935. évi IV. tc. 58. §-ában foglaltakat.

Reményik Sándor, aki erdészköltő is volt (1890–1941)

Költészet? Vers? Líra? – Megmosolyogni való fogalmak. A vers ma korszerűtlen. Nem kifizetődő. Verset írni: szinte szégyen. Verset olvasni: „kékharisnyaság”, szentimentális szépelgés. A versek szerete nem hízlal. Ettől nem lesz olcsóbb a kenyér és a benzin vagy vastagabb a pénztárcánk. A versek nem adnak eligazítást a mindennapi élet kemény elvárásai között. Nem tud velük mit kezdeni a piacgazdaság.

A vers nem filozófia, nem tudomány, nem fegyver, nem törvény, csupán egy ember *lírai kitérülése*. A szó művésze. Semmi több.

Semmi több?! – Itt azért álljunk meg egy percre! A vers olykor világokat változtatott már meg. Gondoljunk csak a Marseillaise-re vagy Petőfink „Nemzeti dal”-ára. Börtönlakók, hadifoglyok, Don partján harcolt s még élő öreg katonák a megmondható: hány és hány embert mentett meg a teljes testi-lelki összeomlástól, öngyilkosságtól, megörléstől *egyetlen vers* vagy annak akárcsak néhány sora. De eltekintve e szélsőséges élethelyzetektől, mindig szükségünk volt, van és lesz a szív hangjaira, az összefoglaló bölcsességre, az értelem keresésére, hiszen elsősorban *emberek*, s csak másodsorban szakemberek vagyunk. A költészet ezért nem vállalkozás, nem befektetés. A vers: *legmélyebb emberiségünk*. Soha ne legyen olyan kor, amely csak üzletet néz, csupán a hazson az egyedüli mozgatója!

A fenti gondolatok előrebocsátásával szeretném néhány szóval és verssel bemutatni Reményik Sándort, ezt a nem vagy alig ismert erdészköltőt is. Erre egyébként kitűnő alkalom halála 60 éves fordulója.

Élete külső kerete egyszerű. Született Kolozsvárott 1890. augusztus 30-án, meghalt ugyanitt 1941. október 24-én. Sorsa: jellegzetes magyar és erdélyi sors. Iskolázottsága: félbemaradt jogász. Gyenge szervezete miatt nem fejezhette be tanulmányait. Foglalkozása: író és lapszerkesztő, a kolozsvári *Pásztortűz* c. irodalmi folyóirat főszerkesztője. Küldetése: költő. Küldetésnek is, költőnek is a leg súlyosabb értelemben. Irodalmi munkássága ui. egybeesik Trianonnal; az ezt követő embert és magyart próbáló keserves esztendőkkal, az elszakított Erdély máig

megoldatlan sorsával. Ám ezt elemezni, egyénisége és költészete gazdag egészét tudományos igényvel bemutatni nem lehet célom. Ez az irodalomtörténet feladata. Egyelőre még adóssága.

A közeg, amelyben élt, írt és mozgott: Erdély. Erdély hegyei, völgyei, sziklái, erdei és havasai. Különösen szerette és számtalanszor felkereste szülővárosa „zöldövezetét”: a Hója erdőt, a Házsongárdot és ennek fennsíkját, a Házsongárd-tetőt. Több mint ezer költeményéből persze nem mindegyik itt született és nem mindegyik erdőtémájú. De nem is a címek, nem mindig a mondanivaló, nemcsak a szavak, hanem verseinek *fogantatása, báttere, ihletése, formája és rímelve*, ami kifejezetten erdei, ami lelki-érzelmi rokonunkká teszi őt.

Csupán ízelítőtől, legkevésbé sem a teljesség igényével álljon itt az alábbi költeménye.

Dobay Péter

A holt fenyő

A holt fenyő pirosba öltözik.
Ha látsz egy foltot,
Egy rozsdavörös foltot
A haragos-zöld tenger közepén:
Ereszd le messzekémlő látcsöved,
S mondj egy imát a holtak üdvéért.
Az a halál.
Nem a lomberdők szelíd őszi dísze,
Amelyre új élet következik.
Ez a pirosban ünneplő halál,
Ez a dacos halál,
Ez tudja már, hogy nincs feltámadás.
És mégis áll.
Halott bajnok az élő katonák közt.
Mivel másutt nincsen számára hely.

Reményik Sándor

Hasznos karácsonyi ajándék!

Gyökerek és lombok

A kötetben szereplő erdészek – egy kivételével, akit nem ismertem személyesen – testi-lelki jóbarátaim voltak, illetve akik még élnek, azok ma is. Azt gondoltam, az évtizedek során mindent megtudtunk már egymásról és könyv olvasása legfeljebb pontosabban ismereti pályafutásukat, vagy kedves emlékeket ébreszt bennem a diákéveinkről, különböző helyeken együtt töltött szolgálatainkról, erdészeti rendezvényeken történt találkozásainkról. Aztán, ahogy kezdtem olvasni *Boross Gyurka* bátyám életét, lassan eltűnt az íróasztalom, megállt az idő, a könyv lapjai lassan az események helyszínévé változtak, és Magyarország történetét kezdtek nekem mesélni, de nem azt, ami a történelemkönyvekben olvasható, hanem ahogy az egyes ember tényleg átélte. Az ember csodálkozva kérde meg önmagától: mindez velünk történt meg? Mindez a mi hazánkkal esett meg? Nem lehetett letenni a könyvet, olyan megrázóak voltak a sorok közül előbukkanó emberi életek, küzdelmek, helytállások és tragédiák. Az első világháború, a második világháború, az 1956-os forradalom, mind milyen más, ha az mondja el, aki ténylegesen átélte és tevőleges résztvevője volt az eseményeknek, mint az – egyébként tiszteletreméltó – történész, aki könyvtárakat bújva, forrásmunkákat keresve és mérlegelve kísérli meg rekonstruálni azt a kort, melyben még talán nem is élt.

A „Gyökerek és lombok” sorozat gondolatát a szerkesztő, *Pápai Gábor* tizenöt évvel ezelőtt érlelte tettekké *Bánó László* sugallatára – akinek milyen sok nemes elgondolás köszönheti megvalósulását! A szerkesztő szerencsés kézzel és érzéssel gondolta, határozta el a megkérdezettek körének indítását és bővítését; szerintem ez a könyv sikerének egyik titka. Nem vett elő egy protokoll listát, nem a vezetőket kérdezte ki először, hanem sok erdészt kérdezett meg, szerintük ki érdemli meg, kire kíváncsiak, hogy az élete történetét videoszalagon örökítsék meg. Ma már közel száz film őrzi ezeket a beszélgetéseket, melyek nem csupán az erdészeti történetének kincses tárháza, okmánytára, de páratlan értékű jellemrajzok, amelyek sokoldalúan mutatják be szereplőik problémáit, a váratlan történelmi helyzetekben az útkeresésüket; mindenki őszinte volt. De a tíz különböző vallomásból mégis le lehet vonni néhány általánosítható vonást, amire azt lehet mondani, jellemző volt a XX. század magyar erdészére. Ez a gondolkodásmódja, magatartása, erkölcsi értékrendje, szakmai elkötelezettsége, egymás iránt érzett barátsága és segítőkészsége, fegyelmessége és rendszerete, hazafias érzése, magyarsága, szóval talpig embersége, tisztessége.

Nem volt könnyű dolga a szerkesztőnek kiválasztani azt a tíz erdészt, aki az első kötetbe bekerüljön. Szemmel látható volt az a törekvése, hogy rajtuk keresztül képviselve legyen lehetőleg a század minden jelentősebb eseménye az első világháborútól a századvégi rendszerváltásig. Ez sikerült is.

Bízom abban, hogy a magyar erdész-társadalom önbecsülése a sorozat további köteteinek megjelentetéséhez segítőtleg fog hatni, így huszadik századi szakmatörténelmünk eljuthat valamennyi erdész könyvespolcára.

Madas András

Közlemény

Az Országos Erdészeti Egyesület a 2000. évi SZJA 1%-ából kapott 1 564 000 Ft-ot az alábbiak szerint használta fel:

- a 600 000 Ft-os szociális segélyezési alapból – a kiírt feltételektől való jelentős eltérés miatt – 250 000 Ft került kifizetésre, a fennmaradó 350 000 Ft-ot 2002 elejére tartalékolja,
- működési célokra 964 000 Ft.

Ismételten köszönjük tagtársaink és támogatóink felajánlását!

* * *

Dr. Jakabffy Ernő erdőmérnök által szociális segélyezésre felajánlott 60 000 Ft-ot a Szociális Bizottság döntése alapján egyenlő arányban *Jubász Imre* (Sárospataki HCs) és *Mravik Ferenc* (Balassagyarmati HCs) tagtársak kapták.

**Hirdessen az
Erdészeti
Lapokban!**